

Conferința Științifică Națională “Regionalizare și Politici Regionale”, Târgu-Jiu, 25-27 Octombrie 2013, România
Regionalizare și Politici Regionale
Coord: Dumitru-Catalin ROGOJANU
ISBN: 978-973-166-373-9; e-ISBN: 978-973-166-477-4

Legal Implications Of Regionalization **[Implicații juridice ale regionalizării]**

Sevastian BLENDEA

pp. 49-66

©2014 The Authors & LUMEN Publishing House.

Selection, peer review and publishing under the responsibility of the conference organizers.

How to cite: Blendea, S. (2014). Legal implications of regionalization [Implicații juridice ale regionalizării]. In Rogojanu, D. C. (coord.), Regionalizare și politici regionale (pp.49-66). Iasi, Romania: Editura LUMEN.

Legal implications of regionalization

[Implicații juridice ale regionalizării]

Sevastian BLENDEA¹

Abstract

The present paper focuses on the analysis of the following legal implications of regionalization:

- *Constitution review;*
- *elaboration of the normative frame necessary for organization and function of regions and authorities of public administration at the regional level;*
- *elaboration of regulatory acts related to the prerogatives of the authorities of public administration at the regional level.*

The legal implications that we are referring, start from the understanding of the region as a new intermediary administrative level, between the central level and the base level of public administration, represented by communes and cities.

Such a definition of the region was adopted by the European Council in European Charter of Local Powers and, after that, by all documents which followed the appearance of this Charter and which make reference to the public administration.

Keywords: *territorial administrative organization, administrative-territorial unit, departmental system of public administration, regional system of public administration, decentralization.*

¹ Professor Ph.D., “Constantin Brâncuși” University of Târgu-Jiu

Implicații juridice ale regionalizării

Având în vedere că regiunea este consacrată și acceptată în practica europeană ca unitate administrativ-teritorială cu personalitate juridică, prezentul articol se concentrează pe identificarea implicațiilor juridice ale creării regiunilor, în accepțiunea lor europeană.

Potrivit Constituției României teritoriul statului roman, ca stat unitar, este împărțit din punct de vedere administrativ, în unități administrativ-teritoriale, aspect evidențiat în doctrină prin intermediul noțiunii de organizare administrativ-teritorială (Muraru, 1997, p. 146).

Sintagma „unități administrativ-teritoriale“ are două sensuri distincte:

a) într-un prim sens, unitățile administrativ-teritoriale fac referire la circumscripțiile administrative ale teritoriului de stat, adică porțiuni ale teritoriului național, în care își exercită competența serviciile deconcentrate ale statului;

b) într-un al doilea sens, unitățile administrativ-teritoriale reprezintă colectivitățile teritoriale locale adică cetățenii, care trăiesc pe o anumită porțiune a teritoriului de stat, existând o organizare juridică administrativă și interese politice locale proprii, distincte.

În contextul în care dispozițiile constituționale ale art.3, alin (3), privind teritoriul României, prevăd în mod expres faptul că „teritoriul este organizat, sub aspect administrativ, în comune, orașe și județe“, se impune a preciza că România are trei niveluri de administrație publică – comunală și orășenească, județeană și națională – deci un singur nivel intermediar între nivelul local de bază și cel național, incluzându-se în categoria statelor cu un sistem departamental de administrație publică (Iorgovan, 1996 p.539).

Această formă de organizare administrativă a teritoriului României, datată din anul 1968, a devenit odată cu trecerea la economia de piață și cu aderarea țării noastre la Uniunea Europeană, anacronică și nefuncțională, aducând grave prejudicii dezvoltării economice, sociale și culturale a României.

Incompatibilitatea județelor cu regiunile europene și capacitatea redusă a multor unități administrativ-teritoriale de a se autofinanța și implica în proiecte de anvergură, conform cerințelor și posibilităților existente, și de a îndeplini cerințele Uniunii Europene, cauzând astfel o absorbție extrem de redusă a fondurilor europene destinate României, sunt factori care impun o nouă formă de organizare administrativă a teritoriului național, bazată pe crearea regiunilor ca unități administrativ-teritoriale compatibile cu regiunile europene.

Pornind de la aceste considerente, Programul de Guvernare 2013-2016 consacră în capitolul „Dezvoltare și Administrație“ o importanță deosebită demarării procesului de regionalizare. În acest context, înfăptuirea obiectivului privind „*Reorganizarea administrativ-teritorială prin crearea cadrului instituțional pentru funcționarea regiunilor administrativ-teritoriale*“, semnifică de fapt introducerea unui nou sistem de administrație publică în România, cu patru niveluri de administrație – comunală și orășenească, județeană, regională și națională – incluzând două niveluri

intermediare între cel local de bază și cel național și pe care doctrina îl denuțește sistem regional de administrație publică (Iorgovan , 1996, p. 539).

Definiția regiunii ca nivel intermediar de administrație publică, propusă de unii autori, a fost preluată de către Consiliul Europei în *Charta Europeană a Puterilor Locale* și, după aceea, în toate documentele care au fost adoptate în urma apariției acestei Charte și care fac referire la administrația publică. Adoptarea unei astfel de definiții a intervenit pentru a explicita în special latura funcțională a regiunii și pentru a elimina ambiguitățile legate de termenul „regiune“.

Pentru că existența sistemului departamental este consacrată la nivel constituțional (așa cum am arătat anterior), rezultă că introducerea sistemului regional nu poate fi decât rezultatul unei **revizuri constituționale**.

Normele constituționale consacră expres, comunele, orașele și județele, cu posibilitatea ca unele orașe să fie declarate municipii, refuzând însă legii organice posibilitatea de a modifica organizarea administrativ-teritorială, consacrată constituțional. Cu privire la acest aspect, Constituția în vigoare se deosebește în mod esențial de constituțiile precedente. De pildă art. 75 al Constituției din 1948, consacrat organizării administrativ-teritoriale a țării, a stabilit că teritoriul „se împarte, din punct de vedere administrativ, în comune, plăși, județe și regiuni. Prin lege se pot aduce modificări acestor împărțiri“ (Constituția R.P.R. 1948). După cum se poate observa, textul constituțional, oferea legii posibilitatea unei modificări radicale a organizării administrative a teritoriului țării. O asemenea modificare a survenit prin legea nr.5 din 6 septembrie 1950, de organizare administrativ-teritorială, prin care teritoriul României este împărțit în regiuni, raioane, orașe și comune.

În condițiile enumerării exprese și limitative a unităților administrativ-teritoriale în cadrul normelor constituționale, competența legislativului de a crea alte unități administrativ-teritoriale este de neconceput, și ar excede cadrulul constituțional.

De altfel, problema revizurii constituționale se pune nu doar în legătură cu crearea regiunilor ca unități administrativ-teritoriale ci și cu privire la constituirea autorităților administrației publice de la nivel regional.

Normele constituționale prin art. 121 și 122, determină autoritățile administrației publice locale și competența acestora ca autorități comunale, orașenești și respectiv județene. Prin urmare, înființarea autorităților administrației publice de la nivel regional nu poate fi decât rezultatul unei revizuri constituționale.

Problema unei revizuri constituționale nu s-a pus în cazul înființării regiunilor de dezvoltare pentru că acestea din urmă „nu sunt unități administrativ-teritoriale și nu au personalitate juridică“, fiind zone care cuprind teritoriile mai multor județe „constituie în baza unor convenții încheiate între reprezentanții consiliilor județene“ (art.5, alin. (3) și art. 6, alin. (1) din Legea nr.315/2004.)

Dacă crearea regiunilor administrativ-teritoriale este neconstituțională, necesitând, deci, revizuirea Constituției, nimic nu îl împiedică pe legiuitor să creeze regiuni sub formă de asociere instituțională între colectivități teritoriale locale.

Constituirea regiunilor ca unități administrativ-teritoriale este impusă, printre altele, de nefuncționalitatea regiunilor de dezvoltare, care nu și-au atins scopul pentru care au fost înființate, rămânând de la crearea lor și până în prezent, doar niște structuri artificiale, care nu favorizează procesul de atragere a fondurilor europene.

Pentru că în abordările publice de până acum cu privire la crearea regiunilor, a fost conturată și poziția care susține comasarea județelor actuale în opt județe mari, pe structura regiunilor de dezvoltare (cu menținerea denumirii constituționale de județ), se impune să subliniem că în ipoteza adoptării unei astfel de soluții, nu s-ar mai fi pus problema unei revizuiri constituționale, fiind vorba de o problemă exclusiv de competența legii organice. S-a dovedit însă faptul că soluția la care ne referim, este dificil de aplicat din cauza rezistenței populare, justificată de tradiție, patriotism local, apartenența la grup și de mulți alți factori, cu toate că ar putea fi viabilă economic și funcțională din punct de vedere al criteriilor europene.

Crearea regiunilor ca unități administrativ-teritoriale și a autorităților administrației publice de la nivel regional implică în mod necesar nu numai revizuirea Constituției ci și **elaborarea cadrului normativ necesar organizării și funcționării unităților și autorităților respective**. Într-o primă fază, un astfel de proces reclamă în mod concret adoptarea unor legi pentru modificarea și/sau completarea unor acte normative în vigoare, privind administrația publică locală și asupra cărora vom insista în cele ce urmează.

Dintre actele normative în vigoare ce urmează a fi modificate și/sau completate ca urmare a înființării regiunilor și a autorităților administrației publice de la nivel regional, avem în vedere:

1. *Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală*, republicată, cu modificările și completările ulterioare; 2. *Legea nr.195/2006, legea – cadru a descentralizării*; 3. *Legea nr.52/2003 privind transparența decizională în administrația publică*, cu modificările și completările ulterioare; 4. *Ordonanța Guvernului României nr.53/2002 privind Statutul – cadru al unității administrativ-teritoriale*, cu modificările și completările ulterioare; 5. *Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale*, republicată, cu modificările și completările ulterioare; 6. *Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali*, cu modificările și completările ulterioare; 7. *Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, actualizată*.

Precizăm că este de preferat să începem prezentarea concretă a modificărilor și/sau completărilor legislative la care ne-am referit, cu Legea nr. 215/2001 având în vedere că această lege reprezintă în plan legislativ, principalul instrument juridic care asigură cadrul organizatoric și funcțional al administrației publice locale, cu impact asupra întregului drept pozitiv în materie.

1.În privința *Legii nr.215/2001*, se impune:

a) modificarea următoarelor articole/alineate:

- alineatul (2) al articolului 3 – potrivit căruia autonomia locală „se exercită de consiliile locale și primari, precum și de consiliile județene și președinții acestora, autorități ale administrației publice locale alese prin vot universal, egal, direct, secret

și liber exprimat“ (alineatul este reprodus astfel cum a fost modificat prin art.78 pct. 1 din Legea nr. 35/2008).

- alineatul (1) al articolului 6 – care definește raporturile dintre autoritățile administrației publice locale ca fiind „raporturile dintre autoritățile administrației publice locale din comune, orașe și municipii și autoritățile administrației publice de la nivel județean“.
- alineatul (2) al articolului 6 – ce stabilește că „în relațiile dintre autoritățile administrației publice locale și consiliul județean, pe de o parte, precum și între consiliul local și primar, pe de altă parte, nu există raporturi de subordonare“.
- alineatul (1) al articolului 8 – prin care sunt reglementate „structurile asociative ale autorităților administrației publice locale ” pe care autoritățile publice centrale sunt obligate să le asculte ori de câte ori „adoptă hotărâri în probleme ce le privesc în mod direct, potrivit legii“.
- alineatul (1) al articolului 9 – conform căruia „în cadrul politicii economice naționale, comunele, orașele, municipiile și județele au dreptul la resurse financiare proprii“, stabilite, administrate și utilizate de autoritățile administrației publice locale pentru îndeplinirea competențelor și atribuțiilor ce le revin, potrivit legii.
- articolul 10 – care prevede că „autoritățile administrației publice locale administrează sau, după caz, dispun de resursele financiare, precum și de bunurile proprietate publică sau privată ale comunelor, orașelor, municipiilor și județelor, în conformitate cu principiul autonomiei locale“.
- alineatul (1) al articolului 13 – ce reglementează componența consiliului de administrație care conduce asociațiile de dezvoltare intercomunitară, acesta cuprinzând „reprezentanți ai unităților administrativ-teritoriale componente, desemnați de consiliul local sau de consiliul județean, la propunerea primarului, respectiv a președintelui consiliului județean, precum și la propunerea consilierilor locali sau județeni, după caz“.
- articolul 14 – care consfințește dreptul unităților administrativ-teritoriale „de a încheia între ele acorduri și de a participa, inclusiv prin alocare de fonduri, la inițierea și la realizarea unor programe de dezvoltare zonală sau regională, în baza hotărârilor adoptate de consiliile locale ori județene, după caz, în condițiile legii“.
- alineatul (2) al articolului 16 – care prevede că „proiectele de înțelegeri de cooperare pe care unitățile administrativ-teritoriale intenționează să le încheie cu unități administrativ-teritoriale din alte țări, vor fi transmise spre avizare Ministerului Afacerilor Externe, prin primar, respectiv președinții consiliilor județene, înainte de supunerea lor spre adoptare de către consiliile locale sau consiliile județene, după caz“.
- articolul 17 – ce consfințește dreptul consiliilor locale și consiliilor județene de a hotărî „asupra participării cu capital sau cu bunuri, în numele și interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, la înființarea, funcționarea și dezvoltarea unor organisme prestatoare de servicii publice și de utilitate publică, de interes local sau județean, în condițiile legii“.
- alineatul (1) al articolului 20 – având următorul cuprins: „Comunele, orașele, municipiile și județele sunt unități administrativ-teritoriale în care se exercită

autonomia locală și în care se organizează și funcționează autorități ale administrației publice locale“.

- alineatul (2) al articolului 21 – care prevede că unitățile administrativ-teritoriale sunt reprezentate în justiție, după caz, „de primar sau de președintele consiliului județean“.

- alineatul (3) al articolului 21 – ce reglementează dreptul primarului, respectiv al președintelui consiliului județean, de a împuternici „o persoană cu studii superioare juridice de lungă durată din cadrul aparatului de specialitate al primarului, respectiv al consiliului județean, sau un avocat care să reprezinte interesele unității administrativ-teritoriale, precum și ale autorităților administrației publice locale respective, în justiție“.

- articolul 22 potrivit căruia „delimitarea teritorială a comunelor, orașelor, municipiilor și județelor se stabilește prin lege“.

- articolul 25 ce stabilește că aleșii locali sunt: „primarul, consilierii locali, președintele consiliului județean și consilierii județeni“, aceștia îndeplinind în exercițiul mandatului lor „o funcție de autoritate publică“ (articolul este reprodus astfel cum a fost modificat prin art.78 pct.2 din Legea nr. 35/2008).

- alineatul (1) al articolului 26 – care prevede că „mandatul primarului, consilierului local, respectiv al președintelui consiliului județean și al consilierului județean este de 4 ani“, mandatul exercitându-se „în condițiile legii“ (alineatul este reprodus astfel cum a fost modificat prin art.78 pct.3 din Legea nr.35/2008).

- alineatul (2) al articolului 26 – având următorul cuprins: „Consiliul local sau consiliul județean, primarul, precum și președintele consiliului județean ales în cursul unui mandat, ca urmare a dizolvării consiliului local sau județean, respectiv a vacanței postului de primar sau de președinte al consiliului județean, încheie mandatul precedentei autorități a administrației publice locale“.

- alineatul (3) al articolului 26 – conform căruia „consiliul local sau consiliul județean, precum și primarul sau președintele consiliului județean, aleși în urma organizării unor noi unități administrativ-teritoriale sau în urma dizolvării unor consilii, respectiv vacantării unor posturi de primari sau de președinți ai consiliilor județene, își exercită mandatul numai până la organizarea următoarelor alegeri locale generale“.

- articolul 27 ce consfințește dreptul autorităților administrației publice locale de a institui și percepe „impozite și taxe locale“, și de a elabora și aproba „bugetele locale ale comunelor, orașelor, municipiilor și județelor, în condițiile legii“.

- alineatul (1) al articolului 109 – ce stabilește că „cetățenii pot propune consiliilor locale sau consiliilor județene pe a căror rază domiciliază, spre dezbatere și adoptare, proiecte de hotărâri“.

- alineatul (1) al articolului 115 – care prevede că „pentru îndeplinirea atribuțiilor ce le revin“, primarul emite „dispoziții“ iar consiliul local și consiliul județean adoptă „hotărâri“.

- alineatul (1) al articolului 116 – potrivit căruia „fiecare unitate administrativ-teritorială și subdiviziune administrativ-teritorială a municipiilor are un secretar

salarizat din bugetul local“, care are calitatea de „funcționar public de conducere“, bucurându-se de stabilitate în funcție.

- alineatul (1) al articolului 120 – ce reglementează conținutul domeniului public de interes local sau județean, acesta incluzând „bunurile care, potrivit legii sau prin natura lor, sunt de uz sau de interes public și nu sunt declarate prin lege de uz sau de interes public național“.

- articolul 122 ce stabilește obligația inventarierii anuale a tuturor bunurilor aparținând unităților administrativ-teritoriale, primarul, respectiv președintele consiliului județean trebuind să prezinte anual consiliilor locale și județene un „raport asupra gestionării bunurilor“.

- alineatul (1) al articolului 123 – având următorul cuprins: „Consiliile locale și consiliile județene hotărăsc ca bunurile ce aparțin domeniului public sau privat, de interes local sau județean, după caz, să fie date în administrarea regiilor autonome și instituțiilor publice, să fie concesionate ori să fie închiriate. Acestea hotărăsc cu privire la cumpărarea unor bunuri ori la vânzarea bunurilor ce fac parte din domeniul privat, de interes local sau județean, în condițiile legii“

- alineatul (3) al articolului 123 – care prevede că „în cazul în care consiliile locale sau județene hotărăsc vânzarea unui teren aflat în proprietatea privată a unității administrativ-teritoriale pe care sunt ridicate construcții, constructorii de bună credință ai acestora beneficiază de un drept de preemțiune la cumpărarea terenului aferent construcțiilor“.

- articolul 124 – ce reglementează posibilitatea consiliilor locale și a consiliilor județene de a da „în folosință gratuită, pe termen limitat, bunuri mobile și imobile proprietate publică și privată locală ori județeană, după caz, persoanelor juridice fără scop lucrativ, care desfășoară activitate de binefacere sau de utilitate publică ori serviciilor publice“.

- articolul 125 – care consfințește dreptul consiliilor locale sau consiliilor județene de a contracta prin licitație publică „efectuarea de lucrări și servicii de utilitate publică, în limita sumelor aprobate prin bugetul local, respectiv județean“.

- articolul 128 – având următorul cuprins: „Consilierii locali sau județeni, după caz, primarii, viceprimarii, primarul general al municipiului București, primarii și viceprimarii subdiviziunilor administrativ-teritoriale, președinții și vicepreședinții consiliilor județene, secretarii unităților administrativ-teritoriale și personalul din aparatul de specialitate al primarului, respectiv al consiliului județean, răspund, după caz, contravențional, administrativ, civil sau penal pentru faptele săvârșite în exercitarea atribuțiilor ce le revin, în condițiile legii“.

b) în cazul legii la care ne referim, se mai impune și completarea acesteia, constând în:

- introducerea unui nou articol care să definească autoritățile administrației publice de la nivel regional;

- introducerea unui nou capitol referitor la constituirea, atribuțiile și funcționarea autorităților administrației publice de la nivel regional.

2. În legătură cu *Legea nr. 195/2006*, se impune completarea acesteia, prin introducerea a două noi articole privind competențele exclusive și competențele partajate ale autorităților administrației publice de la nivel regional.

3. În cazul *Legii nr. 52/2003*, se impune modificarea alineatului (2) al articolului 4 din lege, ce stabilește „autoritățile administrației publice locale“ obligate să respecte prezenta lege: „consiliile județene, consiliile locale, primarii, instituțiile și serviciile publice de interes local sau județean“.

4. Privind *Ordonanța Guvernului României nr. 53/2002*, se impune modificarea următoarelor alineate:

- alineatul (2) al articolului 1 – care prevede că „unitățile administrativ-teritoriale din România cărora li se aplică prezentul statut sunt comunele, orașele, municipiile și județele“.
- alineatul (1) al articolului 5 – conform căruia „comunele, orașele și județele sunt persoane juridice de drept public“.

5. Referitor la *Legea nr. 67/2004*, se impune modificarea următoarelor articole/alineate:

- alineatul (1) al articolului 1 – ce prevede că legea „reglementează regimul alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale – consilii locale, consilii județene, primari și președinți ai consiliilor județene“.
- alineatul (2) al articolului 1 – potrivit căruia „consiliile locale și consiliile județene, primarii și președinții consiliilor județene se aleg prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat“.
- alineatul (3) al articolului 1 – având următorul cuprins: „Consiliile locale și consiliile județene se aleg pe circumscripții electorale, pe baza scrutinului de listă, potrivit principiului reprezentării proporționale“.
- alineatul (4) al articolului 1 – ce reglementează alegerea primarilor și președinților consiliilor județene „pe circumscripții electorale, prin scrutin uninominal“.
- alineatul (5) al articolului 1 – care stabilește că „vicepreședinții consiliilor județene, precum și viceprimarii se aleg prin vot indirect de către consiliile județene, respectiv consiliile locale“.
- alineatul (2) al articolului 3 – conform căruia „pentru alegerea consiliului local, a consiliului județean, a primarului, precum și a președintelui consiliului județean fiecare alegător are dreptul la câte un singur vot“.
- alineatul (1) al articolului 4 – având următorul cuprins: „Dreptul de a fi aleși consilieri, primari sau președinți ai consiliilor județene, revine cetățenilor cu drept de vot care au împlinit, până în ziua alegerilor inclusiv, vârsta de cel puțin 23 de ani“.
- alineatul (1) al articolului 6 – potrivit căruia candidaturile pentru consiliile locale și consiliile județene precum și cele pentru primari și președinți ai consiliilor locale se propun de „partidele politice“, „alianțele politice“, „alianțele electorale“, „organizațiile cetățenilor aparținând minorităților naționale“ existând și posibilitatea „candidaturilor independente“.
- alineatul (5) al articolului 6 – ce stabilește că „o persoană poate candida pentru un singur consiliu local și un singur consiliu județean și numai pentru o singură funcție de primar sau de președinte al consiliului județean“.

- alineatul (6) al articolului 6 – având următorul cuprins: „O persoană poate candida, în același timp, pentru funcția de consilier local, de consilier județean și de primar sau președinte al consiliului județean, după caz, neputând candida, în același timp, pentru funcția de primar și pentru funcția de președinte al consiliului județean“.
- articolul 43 ce reglementează că „numărul consilierilor pentru consiliile locale și pentru consiliile județene este cel stabilit prin ordin al prefectului“.
- articolul 44 – ce stabilește că „propunerile de candidați pentru consilierii locali, consilierii județeni, pentru primari și pentru președinții consiliilor județene se fac pe circumscripții electorale“.
- articolul 54 – potrivit căruia „modelele buletinelor de vot se stabilesc prin hotărâre a Guvernului și sunt diferite pentru consiliile locale, pentru consiliile județene, respectiv Consiliul General al Municipiului București, și pentru primar, respectiv pentru primarul general al municipiului București, precum și pentru președinții consiliilor județene“.
- articolul 95 – având următorul cuprins: „Alegerile pentru consilieri, pentru primari și pentru președinții consiliilor județene sunt valabile, indiferent de numărul alegătorilor care au participat la vot“.
- articolul 99 – conform căruia „biroul electoral de circumscripție comunală, orășenească, municipală, de sector al municipiului București și de circumscripție județeană, respectiv a municipiului București încheie separat câte un proces-verbal pentru consiliul local și pentru primar, respectiv pentru consiliul județean și pentru președintele consiliului județean, precum și pentru primarul general al municipiului București, după caz, privind toate operațiunile electorale, centralizarea voturilor, constatarea rezultatului alegerilor și atribuirea mandatelor“.
- alineatul (1) al articolului 100 – care stabilește că „biroul electoral de circumscripție județeană respectiv a municipiului București, centralizează voturile și rezultatele alegerilor pe județ și încheie câte un proces-verbal pentru consilierii locali, pentru consilierii județeni și pentru consilierii municipiului București, respectiv pentru primar, pentru președintele consiliului județean și pentru primarul general al municipiului București“.

6. În cazul *Legii nr.393/2004*, se impune modificarea următoarelor articole/alineate:

- alineatul (1) al articolului 2 – care prevede că „prin aleșii locali, în sensul prezentei legi, se înțelege consilierii locali, consilierii județeni, primarii, primarul general al municipiului București, viceprimarii, președinții și vicepreședinții consiliilor județene“.
- alineatul (2) al articolului 2 – potrivit căruia „consilierii locali și consilierii județeni, primarii, precum și președinții consiliilor județene se aleg prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat de către cetățenii cu drept de vot din unitatea administrativ-teritorială în care urmează să-și exercite mandatul“ (alineatul este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 79 pct. 1 din *Legea nr.35/2008*).
- articolul 5 – având următorul cuprins: „Consilierii locali și consilierii județeni își exercită drepturile și își îndeplinesc îndatoririle pe întreaga durată a mandatului pentru care au fost aleși“.

- articolul 6¹ – ce stabilește că „la ședința de constituire a consiliilor locale și județene, prezența consilierilor aleși este obligatorie, cu excepția cazurilor în care absența este temeinic motivată“ (articolul a fost introdus prin art. I pct.2 din Legea nr. 249/2006).
- alineatul (1) al articolului 7 – care prevede obligația depunerii jurământului în fața consiliului local, respectiv a consiliului județean, de către „consilierii locali și consilierii județeni, ale căror mandate au fost validate“.
- alineatul (2) al articolului 7 – având următorul cuprins: „Consilierii locali și consilierii județeni care refuză să depună jurământul sunt considerați demisionați de drept“.
- alineatul (2) al articolului 8 – conform căruia „consilierii locali și consilierii județeni primesc un semn distinctiv al calității lor de reprezentanți aleși ai colectivității locale, pe care au dreptul să îl poarte pe întreaga durată a mandatului“.
- alineatul (1) al articolului 9 – având următorul cuprins : „Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează la data declarării ca legal constituit a noului consiliu ales“.
- alineatul (3) al articolului 9 – ce stabilește că „încetarea de drept a mandatului de consilier se constată de către consiliul local, respectiv de consiliul județean, prin hotărâre, la propunerea primarului ori, după caz a președintelui consiliului județean sau a oricărui consilier“.
- articolul 10 care consfințește dreptul de a demisiona al consilierilor locali și județeni „anunțând în scris, președintele de ședință, respectiv președintele consiliului județean, care ia act de aceasta. Președintele propune consiliului adoptarea unei hotărâri prin care se ia act de demisie și se declară locul vacant“.
- alineatul (1) al articolului 12 – ce reglementează că „în toate situațiile de încetare a mandatului înainte de expirarea duratei normale a acestuia consiliul local sau consiliul județean, după caz, adoptă în prima ședință ordinară, la propunerea primarului, respectiv a președintelui consiliului județean, o hotărâre prin care se ia act de situația apărută și se declară vacant locul consilierului în cauză“.
- alineatul (2) al articolului 12 – având următorul cuprins: „Hotărârea va avea la bază, în toate cazurile, un referat constatator semnat de primar și de secretarul comunei sau orașului, respectiv de președintele consiliului județean și de secretarul general al județului. Referatul va fi însoțit de acte justificative“.
- articolul 13 – ce stabilește că „primarul și președintele consiliului județean își exercită drepturile și își îndeplinesc îndatoririle ce le revin pe întreaga durată a mandatului pentru care au fost aleși“ (articolul este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 79 pct.2 din Legea nr. 35/2008).
- alineatul (1) al articolului 15 – potrivit căruia „calitatea de primar și, respectiv, de președinte al consiliului județean încetează la data depunerii jurământului de către noul primar și, respectiv, de președintele consiliului județean“ (alineatul este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. I din Legea nr. 58/2009).
- alineatul (2) al articolului 15 – care prevede cazurile în care încetează, de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului „calitatea de primar și, respectiv,

de președinte al consiliului județean“ (partea introductivă a alineatului este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. unic pct. 2 din Legea nr. 58/2009).

- alineatul (1) al articolului 18 – ce stabilește că „vicepreședinții consiliului județean, precum și viceprimarii intră în exercitarea mandatului după declararea lor ca legal aleși“ (alineatul este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 79 pct. 3 din Legea nr. 35/2008).

- alineatul (4) al articolului 18 – având următorul cuprins : „Mandatul de vicepreședinte al consiliului județean, respectiv de viceprimar, poate înceta înainte de termen în urma eliberării sau revocării acestuia din funcție“ (alineatul este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. 79 pct. 3 din Legea nr. 35/2008).

- alineatul (1) al articolului 28 – ce stabilește că „pe timpul exercitării mandatului de primar, viceprimar, președinte sau vicepreședinte al consiliului județean se suspendă contractul de muncă sau actul de numire a acestora în cadrul unei instituții ori autorități publice, respectiv la regii autonome sau la societăți comerciale cu capital integral sau majoritar de stat sau ale unităților administrativ-teritoriale“.

- alineatul (1) al articolului 30 – care prevede că „la încetarea mandatului de primar, de viceprimar, de președinte sau vicepreședinte al consiliului județean persoanele în cauză își reiau activitatea în executarea aceluiași contracte de muncă sau acte de numire“, luându-se în calcul la stabilirea clasei și gradului de încadrare „perioadele lucrate în funcțiile de demnitate publică alese“.

- articolul 31 – conform căruia timp de 2 ani de la încetarea mandatului, primarului, viceprimarului, președintelui sau vicepreședintelui consiliului județean „nu li se poate modifica sau desface contractul de muncă ori aceștia nu pot fi eliberați din funcție pe motive ce nu le sunt imputabile“.

- articolul 32 – având următorul cuprins: „La încetarea mandatului, primării și viceprimării, președinții și vicepreședinții consiliilor județene, care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru pensionare sau sunt pensionați, beneficiază la cerere, de calcularea sau, după caz, de recalcularea pensiei, luându-se în calcul și indemnizațiile lunare primite, potrivit legii“.

- articolul 35 – care stabilește dreptul primarilor, viceprimarilor, președinților sau vicepreședinților consiliilor județene „la o indemnizație lunară, stabilită potrivit legii și la decontarea, în condițiile legii, a cheltuielilor legate de exercitarea mandatului“.

- alineatul (1) al articolului 38 – ce prevede că „primării și viceprimării, președinții și vicepreședinții consiliilor județene beneficiază de concedii de odihnă, concedii medicale, concedii fără plată, precum și de concedii plătite în cazul unor evenimente familiale deosebite, potrivit legii“.

- alineatul (2) al articolului 38 – având următorul cuprins: „Pentru a beneficia de concediu fără plată sau de concedii plătite în cazul unor evenimente familiale deosebite, primării și președinții consiliilor județene au obligația de a informa, în prealabil, consiliul local sau județean, după caz, indicând durata acestora și perioada în care vor avea loc. În cazuri de urgență, informarea se face în prima ședință de consiliu, organizată după terminarea concediului“.

- alineatul (3) al articolului 3 – conform căruia „concediile fără plată sau pentru evenimente familiale deosebite, precum și durata acestora, în cazul viceprimarilor și

vicepreședinților consiliilor județene, se aprobă de către primar, respectiv de către președinte“.

- articolul 39 – care prevede că „durata exercitării mandatului de primar și de viceprimar, de președinte și de vicepreședinte al consiliului județean constituie vechime în muncă și în specialitate și se ia în calcul la promovare și la acordarea tuturor drepturilor bănești rezultate din aceasta, inclusiv la calcularea și la recalcularea pensiei“.

- articolul 46 – având următorul cuprins: „Consilierii locali și consilierii județeni sunt obligați să respecte Constituția și legile țării, precum și regulamentul de funcționare a consiliului, să se supună regulilor de curtoazie și disciplină și să nu folosească în cuvântul lor sau în relațiile cu cetățenii expresii injurioase, ofensatoare ori calomnioase“.

- alineatul (1) al articolului 52 – potrivit căruia „consilierii locali și consilierii județeni, președinții și vicepreședinții consiliilor județene nu pot lipsi de la lucrările consiliilor sau ale comisiilor de specialitate din care fac parte decât în situațiile prevăzute în regulamentul de funcționare“.

- alineatul (1) al articolului 69 – ce stabilește aplicarea de sancțiuni pentru „abateri grave și repetate, săvârșite în exercitarea mandatului de viceprimar, de președinte sau de vicepreședinte al consiliului județean“.

- alineatul (4) al articolului 69 – conform căruia aplicarea sancțiunilor „poate fi făcută numai dacă se face dovada că viceprimarul, președintele sau vicepreședintele consiliului județean a încălcat Constituția, celelalte legi ale țării sau a prejudiciat interesele țării, ale unității administrativ-teritoriale sau ale locuitorilor din unitatea administrativ-teritorială respectivă“.

- alineatul (1) al articolului 77 – având următorul cuprins: „Consilierii județeni și consilierii locali nu pot lua parte la deliberarea și adoptarea de hotărâri dacă au un interes personal în problema supusă dezbaterii“.

- alineatul (2) al articolului 77 – ce stabilește că „în situațiile prevăzute la alin.(1), consilierii locali și consilierii județeni sunt obligați să anunțe, la începutul dezbaterilor, interesul personal pe care îl au în problema respectivă“.

7. Referitor la *Legea 273/2006* se impune modificarea următoarelor articole/alineate:

- alineatul (2) lit. a) din articolul 1 – ce precizează că dispozițiile legii se aplică „bugetelor locale ale comunelor, orașelor, municipiilor, sectoarelor, municipiului București, județelor și municipiului București“.

- alineatul (1) lit. b) din articolul 19 – ce reglementează aprobarea bugetelor locale de către „consiliile locale ale comunelor, orașelor, municipiilor, sectoarelor, județelor și de Consiliul General al Municipiului București, după caz“.

- alineatul (2) al articolului 21 – potrivit căruia „ordonatorii principali de credite ai bugetelor locale sunt primarii unităților administrativ-teritoriale, primarul general al municipiului București, primarii sectoarelor municipiului București și președinții consiliilor județene“.

- articolul 27 – care prevede că „impozitele și taxele locale se aprobă de consiliile locale, județene și de Consiliul General al Municipiului București, după caz, în limitele și în condițiile legii“.
- alineatul (1) al articolului 30 – care stabilește că pentru funcționarea unor servicii publice locale, create în interesul persoanelor fizice și juridice „consiliile locale, județene și Consiliul General al Municipiului București, după caz, aprobă taxe speciale“.
- alineatul (1) al articolului 32 – având următorul cuprins: „Din impozitul pe venit încasat la bugetul de stat la nivelul fiecărei unități administrativ-teritoriale în luna anterioară, cu excepția impozitului pe veniturile din pensii, se alocă lunar, până cel târziu la data de 8 a lunii în curs, o cotă de:
 - a) 41,75% la bugetele locale ale comunelor, orașelor și municipiilor pe al căror teritoriu își desfășoară activitatea plătitorii de impozit pe venit;
 - b) 11,25% la bugetul local al județului;
 - c) 18,5% într-un cont distinct, deschis pe seama direcției generale a finanțelor publice județene la trezoreria municipiului reședință de județ, pentru echilibrarea bugetelor locale ale comunelor, ale orașelor și ale municipiilor, precum și a bugetului local al județului“.
- alineatul (1) al articolului 36 – ce reglementează „înscrierea în bugetele locale a fondului de rezervă bugetară la dispoziția consiliului local, județean și a Consiliului General al Municipiului București, precum și a sectoarelor municipiului București, după caz, în cotă de până la 5% din totalul cheltuielilor“, acesta utilizându-se la propunerea ordonatorilor principali de credite, pe bază de hotărâri ale consiliilor respective „pentru finanțarea unor cheltuieli urgente sau neprevăzute apărute în cursul exercițiului bugetar, pentru înlăturarea efectelor unor calamități naturale, precum și pentru acordarea unor ajutoare către alte unități administrativ-teritoriale în situații de extremă dificultate“.
- alineatul (2) al articolului 36 – care prevede că „fondul de rezervă poate fi majorat în cursul anului, cu aprobarea consiliului local, județean și a Consiliului General al Municipiului București, precum și a consiliilor sectoarelor municipiului București, după caz, din disponibilitățile de credite bugetare care nu mai sunt necesare până la sfârșitul anului“.
- articolul 37 – conform căruia „Ministerul Finanțelor Publice transmite direcțiilor generale ale finanțelor publice, consiliilor județene și Consiliului General al Municipiului București, până la data de 1 iunie a fiecărui an, o scrisoare-cadru care va specifica contextul macroeconomic pe baza căruia vor fi întocmite proiectele de buget prognozate, metodologiile de elaborare a acestora, limitele sumelor defalcate din unele venituri ale bugetului de stat și ale transferurilor consolidabile, pe ansamblul județului și municipiului București, după caz, în vederea elaborării de către ordonatorii de credite a proiectelor de buget“.
- alineatul (2) al articolului 54 – ce stabilește că „execuția bugetară la orașe, municipii, sectoarele municipiului București, județe și municipiul București se bazează pe principiul separării atribuțiilor persoanelor care au calitatea de ordonator de credite de atribuțiile persoanelor care au calitatea de contabil“.

- alineatul (1) al articolului 61 – având următorul cuprins: „Consiliile locale, județene și Consiliul General al Municipiului București, după caz, pot aproba contractarea sau garantarea de împrumuturi interne ori externe pe termen scurt, mediu și lung, pentru realizarea de investiții publice de interes local precum și pentru refinanțarea datoriei publice locale“.

- alineatul (2) al articolului 61 – potrivit căruia „consiliile locale, județene și Consiliul General al Municipiului București, după caz, hotărăsc, la propunerea ordonatorului principal de credite, contractarea sau garantarea de împrumuturi, cu votul a cel puțin jumătate plus unu din numărul consilierilor în funcție“.

8. În privința *Legii nr. 213/1998* se impune:

a) modificarea următoarelor articole/alineate:

- alineatul (1) al articolului 8 – care prevede că „trecerea bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale în domeniul public al acestora, se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București ori a consiliului local“.

- alineatul (1) al articolului 9 – ce stabilește că „trecerea unui bun din domeniul public al statului în domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale se face la cererea consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, după caz, prin hotărâre a Guvernului“.

- alineatul (2) al articolului 9 – potrivit căruia „trecerea unui bun din domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale în domeniul public al statului se face, la cererea Guvernului, prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local“.

- alineatul (2) al articolului 10 – ce prevede că „trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, dacă prin Constituție sau prin lege nu se dispune altfel“.

- alineatul (5) al articolului 12 – având următorul cuprins: „În litigiile privitoare la dreptul de administrare, statul este reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice, iar unitățile administrativ teritoriale de către consiliile județene, de Consiliul General al Municipiului București sau de consiliile locale, care dau mandat scris, în fiecare caz, președintelui consiliului județean ori primarului, care pot desemna un alt funcționar de stat sau avocat care să îi reprezinte în fața instanței“.

- alineatul (1) al articolului 14 – care stabilește că „închirierea bunurilor proprietate publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale se aprobă, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, iar contractul de închiriere va cuprinde clauze de natură să asigure exploatarea bunului închiriat potrivit specificului acestuia“.

- alineatul (2) articolului 16 – potrivit căruia „în cazul în care contractul de închiriere se încheie de către titularul dreptului de administrare, acesta are dreptul să încaseze din chirie o cotă-parte între 20-50%, stabilită, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local prin care s-a aprobat închirierea“.

b) completarea legii la care ne referim prin introducerea unui nou alineat la articolul 3, care să reglementeze domeniul public al regiunii.

În fine, constituirea și existența regiunilor ca unități administrativ-teritoriale, **implică elaborarea actelor normative privind stabilirea prerogativelor autorităților administrației publice de la nivel regional.**

Acest lucru se impune cu atât mai mult cu cât procesul de descentralizare, deziderat asumat de România încă din anul 1991, odată cu adoptarea noii Constituții, trebuie realizat la nivelul tuturor unităților administrativ-teritoriale.

De fapt, în condițiile în care nu ar exista un cadru normativ privind transferul de competențe către regiuni și autoritățile administrației publice de la nivel regional, procesul de regionalizare nu și-ar mai găsi niciun fel de justificare.

Programul de Guvernare 2013-2016 vizează competențele ce urmează a fi exercitate de viitoarele regiuni, respectiv:

- dezvoltarea economică a regiunii;
- gestionarea fondurilor europene la nivel regional;
- gestionarea și modernizarea infrastructurii de transport la nivel regional;
- amenajarea teritoriului la nivel de regiune;
- dezvoltarea învățământului preuniversitar și superior la nivel regional;
- elaborarea unor programe de interes regional pentru dezvoltarea agriculturii;
- gestionarea programelor de protecție socială la nivel regional;
- protecția mediului la nivel regional;
- gestionarea situațiilor de urgență la nivel regional;
- dezvoltarea culturală la nivel regional;
- promovarea obiectivelor de turism de interes regional;
- promovarea sportului de performanță la nivel regional.

Ceea ce este important însă de reținut în legătură cu acest lucru este faptul că transferarea unor competențe către nivelul regional în domeniile: economic, gestionarea fondurilor europene, transport, sănătate și asistență medicală, turism, amenajarea teritoriului, învățământ, agricultură, protecția socială, mediu, situații de urgență, cultură, sport, presupune, în mod necesar, modificarea și completarea legislației în vigoare aferente fiecărui domeniu supus descentralizării.

Prin transferarea de competențe de la nivel central la nivel regional nu intervine nici dispariția autorităților administrației publice centrale și nici slăbirea statului sau a guvernării, ci doar o reșezare a instituțiilor statului, având drept finalitate principală eficientizarea activității administrative în scopul oferirii de servicii publice tuturor membrilor comunității naționale, fapt ce în anumite situații ale guvernării este neglijat prin înglobarea interesului local de interesul național. În acest sens, autoritățile administrației publice centrale urmează să exercite în continuare atribuția de elaborare și monitorizare a politicilor naționale în domeniile de activitate, precum și competențele de reglementare, coordonare/îndrumare metodologică și control cu privire la serviciile publice descentralizate, în timp ce autoritățile administrației publice de la nivel regional sunt autorități de implementare a politicilor elaborate de nivelul central pentru fiecare sector de activitate. În principal rolul acestora din urmă, rezidă în adaptarea politicii publice dintr-un

anumit domeniu în funcție de nevoile, specificul și resursele comunității pe care o reprezintă.

Din această perspectivă este de subliniat că nivelul regional de administrație publică trebuie privit ca și un nivel descentralizat, asemănător județelor sau orașelor și comunelor.

Practica politică și administrativă ne oferă o serie de fapte ce indică faptul că regionalizarea sau descentralizarea unui stat nu reprezintă un pericol real pentru unitatea statului respectiv:

- la nivel mondial subiectul dreptului internațional este reprezentat de state și nu de comunități locale;
- Uniunea Europeană, Organizația Națiunilor Unite sau oricare alte organizații mondiale sunt alcătuite doar din state naționale și nu din reprezentanți ai autorităților locale;
- tratatele internaționale sau acordurile comerciale sunt încheiate între guvernele statelor și nu între reprezentanții unor comunități locale;
- în statele contemporane nu există exemple de descentralizare, adică de transferare la nivel local a politicii externe, a apărării naționale sau a politicii monetare.

Discuția despre necesitatea elaborării cadrului normativ privind prerogativele autorităților administrației publice de la nivel regional, ne permite să concluzionăm că regiunea ca nivel intermediar al administrației publice preia toate avantajele pe care la are principiul descentralizării în organizarea administrativă. Aceste avantaje sunt următoarele:

- apropierea față de cetățean;
- identificarea nevoilor reale dintr-o comunitate;
- rezolvarea mai rapidă a problemelor datorită apropierii de cetățean;
- selectarea liderilor din interiorul comunității care cunosc mai bine nevoile și tradițiile comunității respective;
- reprezentarea mai bună a tuturor cetățenilor și o agregare superioară a nevoilor individuale.

BIBLIOGRAFIE

1. Alexandru, Ioan (2003). *Drept administrativ comparat*. București, România, Editura Lumina Lex.
2. Deleanu, Ioan (1996). *Drept constituțional și instituții politice. Tratat*, (2 vol.). București, România, Editura Europa Nova.
3. Drăgan, Tudor (1998). *Drept constituțional și instituții publice. Tratat elementar*, (2 vol.). București, România, Editura Lumina Lex.
4. Dumitrescu, Cristian (2010). *Descentralizarea în administrația publică*. Craiova, România, Editura Sitech.
5. Iancu, Diana, Camelia (2010). *Uniunea Europeană și administrația publică*. Iași, România, Editura Polirom.

6. Imbrescu, Ion (2007). *Elemente de știința administrației. Introducere în administrația publică*. București, România, Editura Lumina Lex.
7. Iorgovan, Antonie (1996). *Tratat de drept administrativ*, (2 vol.). București, România, Editura Nemira.
8. Iorgovan, Antonie (2005). *Tratat de drept administrativ*, (2 vol.). București, România, Editura C.H. Beck.
9. Manda, Cornel, Manda, Cezar (2008). *Dreptul colectivităților locale*. București, România, Editura Universul Juridic.
10. Muraru, Ioan (1997). *Drept constituțional și instituții politice*, București, România, Editura Actami.
11. Muraru, Ioan, Tănăsescu, Elena, Simina (2011). *Drept constituțional și instituții politice* (vol.1). București, România, Editura C.H. Beck.
12. Popa, Eugen (1999). *Autonomia locală în România*. București, România, Editura, All Beck.
13. Popa, Nicoale (2012). *Teoria generală a dreptului*. București România, Editura C.H. Beck.
14. Popescu, Corneliu, Liviu (1999). *Autonomia locală și integrarea europeană*. București, România, Editura All Beck.
15. Preda, Mircea (2007). *Drept administrativ*. București, România, Editura, Lumina Lex.
16. Prisăcaru, Valentin (2002). *Tratat de drept administrativ român. Partea generală*. București, România, Editura Lumina Lex.
17. Santai, Ioan (2005). *Drept administrativ și Știința administrației*, (2 vol.). Cluj-Napoca, România, Editura Risoprint SRL.
18. Stănculescu, Gabriela, Androniceanu, Armenia (2006). *Sisteme europene de administrație publică*. București, România, Editura Uranus.
19. Tofan, Apostol, Dana (2003). *Drept administrativ*, (vol.1). București, România, Editura All Beck.
20. Tofan, Apostol, Dana (2004). *Drept administrativ*, (vol.2). București, România, Editura All Beck.
21. Tofan, Apostol, Dana (2013). *Legislația administrației publice locale. Actualizată*. București, România, Editura C.H. Beck.
22. Trăilescu, Anton (2005). *Drept administrativ*. București, România, Editura C.H. Beck.
23. Vedinaș, Verginia (2006). *Drept administrativ*. București, România, Editura Lumina Lex.

Resurse juridice

1. *Constituția Republicii Populare Române*. Publicată în Monitorul Oficial al R.P.R. nr. 87 bis/13 aprilie 1948.
2. *Constituția României, republicată*. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.767 din 31 octombrie 2003.

3. *Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, actualizată*. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.448 din 24 noiembrie 1998.
4. *Legea nr.215/2001 privind administrația publică locală, republicată*, cu modificările și completările ulterioare. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007.
5. *Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică*, cu modificările și completările ulterioare. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.70 din 3 februarie 2003.
6. *Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, republicată*, cu modificările și completările ulterioare. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 17 mai 2007.
7. *Legea nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România*, cu modificările și completările ulterioare. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 7 iulie 2004
8. *Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali*, cu modificările și completările ulterioare. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004.
9. *Legea nr. 195/2006, legea-cadru a descentralizării*. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 25 mai 2006.
10. *Legea nr. 249/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali*. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 27 iunie 2006.
11. *Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale*, cu modificările și completările ulterioare. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006.
12. *Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali*, cu modificările și completările ulterioare. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 196 din 13 martie 2008.
13. *Legea nr. 58/2009 pentru modificarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali*. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 7 aprilie 2009.
14. *Ordonanța Guvernului nr.53/2002 privind Statutul – cadru al unității administrativ-teritoriale*, cu modificările ulterioare. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 27 august 2002.
15. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2013 privind criza financiară și insolvența unităților administrativ- teritoriale*. Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 24 martie 2013.